

น้ำตาดอกไม้

www.puendee.com

นวนิยายแปล

น้ำตาดอกไม้ • “นิดา”

ลงพิมพ์ในนิตยสารหญิงไทย พ.ศ. ๒๕๕๑-๒๕๕๓

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, เมษายน ๒๕๕๖

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : พิธาน เตชะนิตติ

ราคา : ๒๘๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

แอนดริวส์, วี.ซี..

น้ำตาดอกไม้.-กรุงเทพฯ: อักษรโสภณ, ๒๕๕๖.

๓๕๘ หน้า.

๑. นวนิยายอเมริกัน. I. นิดา, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

๘๑๓.๕๔

ISBN-978-974-253-353-3

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุदारัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

กนกพันธ์ สุนทรกมลวัฒน์

รัชชน ตรีธรรมวุฒิกุล ยศวดี เป็นประเสริฐ ดันติมา แซ่ตั้ง

สมยงค์ คงใจ สุทธิรยา เสตรา สารัตน์ วงศาโรจน์

สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนาคาศีพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

นวนิยาย Broken Wings เรื่องนี้ ผู้แปลเรียบเรียงคือ “นิตา” ท่านได้ตั้งชื่อใหม่ไว้ได้เหมาะสมกับเนื้อเรื่องว่า ‘น้ำตาดอกไม้’

เป็นเรื่องราวสามตอนของเด็กสาวสามคนต่างสถานภาพ แต่มีความรันทรมันอันเกิดจากบุพการีเป็นเหตุเหมือนกัน สร้างผลร้ายทางจิตใจ เกิดเป็นปัญหาใหญ่ของชีวิตตามมาอย่างน่าสงสาร

การติดตามเรื่องราวของโรบิน, ทิล และพีบี ทำให้พบว่าเหตุไร ปัญหาทั่วไปอย่างเล็กน้อยขโมยเงินจึงบานปลายใหญ่โตไปเป็นปัญหาอาชญากรรมรุนแรงในสังคมได้ หรือว่าบางทีเราคงต้องเหลียวดูคนใกล้ซัดในครอบครัวของเรา ก่อน สร้างความรักและดูแลกันให้ดีกว่าหรือไม่...อย่างไร

เมื่อดอกไม้ทุกดอกเปรียบได้กับความบริสุทธิ์ของวัยเยาว์ มีค่าควรหิบบจับดอมดมและทะนุถนอมแล้ว ควรละหรือ ที่ทุกคนจะปล่อยให้ถูกเหยียบขยี้ หรือมองข้ามละเลยซึ่งความหอมหวานสวยงามของดอกไม้ดอกนั้น ๆ เสีย

SAMPLE 100

น้ำตาลอกไม้

“นิดา”

SAMPLE
TYPE

SAMPLE PDF

นำเรื่อง

ช่วงขณะที่เรตคอยู่ในบรรยากาศอันสดสงบอันแสนขลัง...เมื่อไม่มีใครมาออกคำสั่งให้ทำโน่นทำนี่ และหน้าที่การงานอันหนักหนาสาหัสที่เราถูกบังคับให้ปฏิบัติ อันเป็นวิธีหนึ่งของการลงโทษชั้นรุนแรง ก็ได้สำเร็จลงแล้วทั้งหมดอย่างเรียบร้อย...

เราก็อากันมานั่งรวมกลุ่มอยู่ด้วยกันอย่างเงียบ ๆ บางครั้งบางหนเราก็อากันเงยขึ้นมองท้องฟ้า ซึ่งบัดนั้นอาทิตย์ก็ลือสาดง ฝนฟ้าสีน้ำเงินหม่นแลเหลือบด้วยสีเทาหม่นอมม่วง มีบางส่วนเท่านั้นที่ยังแจ่มใสด้วยขีดบาง ๆ สีทองของแสงตะวันที่ยังหลงเหลือ

นกกระจอกสองสามตัวบินถลามาเกาะที่หลังคอกม้อ มันเกาะนั่งอยู่สักอึดใจแล้วจึงส่งสายตาสีแจ่มมองตรงมายังเราทั้งสาม

ทิลเป็นคนแรกที่สังเกตเห็น

“ฉันสงสัย...” หล่อนเอ่ยขึ้นด้วยเสียงเหงา ๆ “พวกนกสวย ๆ ที่ถูกขังอยู่ในกรง มันจะคิดไหมหนอว่าทำไมถึงเป็นยังงั้น...ทำไมถึงต้องอยู่แต่ในกรง ทำไมถึงไม่มีอิสระที่จะบินไปไหน ๆ ตามใจมันมั่ง...”

โรบินเหลียวไปมองหน้าทิล ทำท่าเหมือนจะพูดอะไรออกมา แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ หันไปมองนกอีกครั้ง สีหน้าอ่อนโยนยิ่งขึ้น

“ฉันคิดว่าเราน่าจะเสแสร้งแก้งทำเป็นว่าเรากำลังสับสนกับเรื่องของตัวเองเอนกกว่า...เธอว่าฉันไหม พี่...”

“หมายความว่าอะไร ที่พูดออกมาอย่างงั้นนะ...” ฉันท้อนถาม “ฉันไม่ได้สับสนอะไรสักหน่อย ฉันรู้แน่ ๆ ว่าฉันไม่ควรอยู่ที่นั่นต่างหาก”

“พี่เจ้า...” โรบินเอ่ยขึ้น “เธอก็รู้ว่าเราทั้งสามคนนี้นะ เก่งนักในเรื่องพูดโกหกกับคนอื่น และยังเก่งไปกว่ากับการโกหกตัวเอง”

ทิลยิ้ม

“ถูกของโรบินนะ พี่...เธอก็รู้ว่ามันเป็นยังงั้นจริง ๆ”

“ใครบอก...ฉันไม่รู้” ฉันแย้งเสียงแข็ง

“ก็ได้...” ทิลใกล้เกลี้ย “ถ้าฉันจะบอกเธอเอง พี่...ไม่ต้องให้ใครมาบอก เรารู้กันว่าทำไมเราถึงถูกจับมาขังไว้ที่นี่เหมือนนกที่ถูกขังกรง...เราทุกคนรู้ว่าทำไมถึงเป็นแบบนี้...”

“ฉันยอมรับว่าฉันรู้...” โรบินพูดเสียงเรียบ ๆ “ฉันจะเล่าเรื่องของฉันให้พวกเธอฟังเอง...”

โรบินเริ่มเรื่องของหล่อน...

ภาค ๑ “โรบิน”

Sample

THESIS

“ตื่น โรบิน...ตื่นเสียทีสิ...” ฉันได้ยินเสียงแม่อยู่แว่วๆ ร่างกายทุกส่วนสั่นสะเทือนรุนแรง ที่แรกฉันคิดว่าตอนนั้นกำลังฝันไป ฝันว่ากำลังว่ายน้ำอยู่ในกระแสน้ำวนที่ลึกแสนลึกแทบว่าจะปราศจากก้นบึ้ง และตัวฉันกำลังพยายามตะเกียกตะกายพาตัวให้หลุดพ้นแอ่งน้ำสีดำนั้น แรงแส้นสะเทือนจากมือของแม่แต่ละครั้ง ทำให้คิดว่ากำลังจะตะกายโผล่พ้นน้ำขึ้นมาทุกที

ฉันส่งเสียงร้องครวญคราง

“เจียบ ๆนะ...” แม่ส่งเสียงข่มขู่ “เดี๋ยวตกกับยายก็ตกใจตื่นขึ้นมาหรอก แล้วทีนี้ก็ไม่เป็นอันได้ทำอะไรกันละ...ให้ตายสิ โรบิน แม่บอกแกช้าแล้วช้าอีกว่า เราจะต้องออกจากบ้านกันก็โง่ง...แล้วนี่จะว่ายยังไง กระเป่าก็ยังไม่ได้จัดเลยด้วยซ้ำ”

ก็ถูกของแม่ กระเป่าเดินทางของฉันยังเปิดอ้าวางอยู่บนพื้นหน้าเตียงนอนนี้เอง มีเสื้อผ้ากองสุมอยู่สองสามชิ้น แม่บอกให้จัดกระเป๋าตั้งแต่เมื่อคืนก่อนเข้านอน สั่งแล้วสั่งอีกไม่ให้เอาอะไรไปมาก แต่นั่นก็เป็นเรื่องยากที่จะตัดสินใจว่าจะเอาสิ่งไหนไป สิ่งไหนจะทิ้งไว้ที่นี่ แต่สำหรับสมบัติของแม่ละก็ แม่จะเอาติดตัวไปทั้งหมด...

เรื่องก็คือว่า แม่กำลังจะไปเสียจากบ้านนี้ จะไปเป็นนักร้องลูกทุ่งมีชื่อเสียงก็ต้องแต่งตัวให้สวยเลิศล้ำอำพาทันหนอย แม่จึงขนเอาเสื้อผ้า หมวก รองเท้า และเครื่องประดับประดา มี รวมทั้งแผ่นเพลงที่อัดกันเองในบ้าน เป็นเสียงร้องเพลงของแม่ซึ่งแม่คิดว่า ถ้าผู้กำกับฯ หรือผู้สร้างนักร้องแนวคันทรี่คนไหนได้ยินได้ฟังก็จะรีบวิ่งมาขอเซ็นสัญญากับแม่กันเป็นทิวแถว

ก็ใช่ละ เราจะพากันไปอยู่ที่เมืองไหนได้ นอกจาก ‘แนชวิลล์’ นครแห่งเสียงเพลง

ฉันลุกขึ้นนั่ง ยกมือขึ้นประคองสองข้างแก้มแล้วตบเบาๆ หลายๆ ครั้ง ทำเหมือนคนตา เวลาที่ล้างหน้าโกนหนวดโกนเคราเสร็จแล้วใช้น้ำยาหลังโกนหนวด

หาไปทั่วบริเวณ

รู้สึกถึงความซาซิดที่สองข้างแก้ม ก็บอกได้ว่าผิวหนังยังไม่ตื่นขึ้นรับอรุณ สมองก็ยังแล่นช้าแสนช้า เหมือนไม่ยอมทำงาน แมื่อยืนมองดูฉันทันอย่างโกรธๆ จมูกเล็กๆ ของแม่เขิดเหมือนเช่นทุกครั้งที่อารมณ์ไม่ปลอดโปร่ง แล้วแม่ก็เหยียด มุมปากออกจนสุดความกว้าง นำประหลาดที่แม่มีริมฝีปากเล็กและแคบมาก ไม่ สวมกับความเป็นนักร้องที่สามารถแผดเสียงได้ดังก้องเท่าที่ต้องการได้เสมอ ทั้งๆ ที่ มีริมฝีปากเล็กบางถึงปานนั้นก็เถอะ ผู้หญิงสาวๆ หลายคนกลับขี้นยาริมฝีปากของ แม่ไปตามๆ กัน ถึงขนาดที่เพื่อนของแม่บางคนไปทำศัลยกรรมเพื่อให้มีริมฝีปาก เหมือนของแม่

ใครๆ พากันพูดว่าแม่กับฉันนี้น่าจะเป็นพี่น้องกันมากกว่าแม่กับลูก เรา มีรูปร่างเล็กบางกะทัดรัดเหมือนกัน ผมสีสนิมเหมือนกัน...แล้วยังนัยน์ตาสีฟ้า...

เหล่านั้นเป็นประโยคที่แม่ชอบฟังแล้วก็เก็บมาชื่นชมต่อไปอีกนาน ตรงกัน ข้ามกับประโยคที่แม่ไม่ชอบฟัง ก็คือเมื่อมีผู้มากล่าวอ้างว่าแม่มีลูกสาวที่โตเกือบ เป็นสาวแล้วคนหนึ่ง...ก็คือฉันนี่แหละ แม่พูดเสมอว่าไม่ยอมให้ใครรู้ว่าแม่มีลูก แล้ว

แม่เพิ่งมีอายุครบสามสิบสองเมื่ออาทิตย์ที่แล้วนี้เอง ดูท่าแม่จะกลัวๆ อยู่ เหมือนกันว่านี่คงเป็นโอกาสสุดท้ายแล้วละ ที่จะได้ก้าวขึ้นสู่ระดับนักร้องเพลงลูกทุ่ง อย่างที่ใฝ่ฝัน

แม่จึงกำขี้นฉันเป็นหนักหนาว่าไม่ให้แสดงตัวเป็นลูกสาว ให้เป็นน้องสาว คนเล็กก็แล้วกัน...ฉันอายุสิบหกปี ในขณะที่แม่พูดให้ใครๆ คิดว่าแม่นั้นอายุแค่ยี่สิบ ปีกกลางๆ เท่านั้น...ไม่ยอม มีเลข 'สาม' นำหน้าเป็นอันขาด

แม่กับฉันสูงพอๆ กัน คือประมาณห้าฟุตสิบนิ้ว แต่แม่ก็จะดูสูงเพรียวกว่า เพราะรองเท้าของแม่ไม่มีอื่นเลยนอกจากบูตสันสูงปรี๊ด แม่ชอบสวมกางเกงยีนส์ที่ คับด้วยกสะโพกตลอดเวลาไม่ว่ากลางวันกลางคืน แม่เวลาที่ออกไปร้องเพลงตาม บาร์ตามคลับเล็กๆ แถวชานเมือง แม่สวมเสื้อยืดแล้วรวบขามาผูกไว้ที่สะเอว เวลา เดินยกย่อง ปมที่ผูกไว้ก็จะเผยให้เห็นหน้าท้องลึบๆ ล่อๆ ซึ่งแม่คิดว่าเป็นเสน่ห์ หย้าวนใจชายตินัก

เวลาที่เห็นแม่แต่งตัวแบบนี้ ตาจะโกรธกริ้วเป็นอันมาก หน้าตาบึ้งตึง
เครียดเขม็งจนปรากฏริ้วรอยเหมือนแผนที่

‘สอนแล้วสอนอีกไม่รู้จักจำ...’ ตาบ่นว่าเสียงเกรี้ยวกราด ‘ตั้งแต่เล็กมา
ก็สอนให้เข้าโบสถ์สวดมนต์ภาวนา แต่มันก็ไม่เอาไหน ชอบแต่งตัวเหมือนอีพวก
ลำสอนข้างถนน แล้วทีนี้ไงล่ะ...จนเกิดเรื่องบรรลัวยาวอดก็ยังไม่วายแต่งตัวแบบนี้
อีก...อีลูกไม่รักดี...’

พูดแบบนี้ใคร ตาก็จะปรายตาเขียวปัดมามองฉันอย่างเกลียดชังทุกครั้ง
ตามองเห็นฉันเป็นตัวแทนของ ‘เรื่องบรรลัวยาวอด’ เป็นตราบาปของสกุลของ
เรานั้นก็เพราะแม่สาวแหว่งสาวใจง่ายมาตั้งแต่แรกรุ่น พ่ออายุสิบห้า แม่ก็ตั้งครภภ
ขึ้นมาเสียเฉยๆ คลอดฉันเมื่อแม่อายุสิบหกพอดี โดยที่ตาไม่ยอมรับรู้รับชู้นอก
จากตาประจันแต่อย่างเดียว มีหน้าซำยังไมยอมให้ใครเอ่ยถึงคำว่า ‘ทำแท้ง’ ให้
เข้าหูเป็นอันขาดอีกด้วย

นับแต่นั้น ฉันก็คือ ‘ตราบาป’ ของตาและยาย อาจจะรวมถึงแม่ด้วยก็ได้...

ฉันยังจำได้ถึงเรื่องที่ถูกตำรวจจับข้อหาขโมยของในห้างสรรพสินค้า นั่น
ไม่ใช่ครั้งแรกที่ฉันริลักเล็กขโมยน้อย แต่เป็นครั้งแรกที่ถูกตำรวจจับ ตอนนั้นฉัน
อายุแค่สิบสามปีกับสองวันเท่านั้นแหละ

ตำรวจที่จับฉันไปโรงพักเป็นตำรวจหญิง หล่อนรู้จักคุ้นเคยกับตาและยาย
ของฉันเป็นอย่างดี ดังนั้น หล่อนจึงถามฉันว่า มีตายายที่เคร่งครัดและมั่นคง
แน่วแน่ในศาสนาถึงขนาดนั้น ฉันกลายเป็นเด็กขโมยแบบนี้ได้อย่างไร มีหน้าซำ
ฉันยังมีบ้านที่หล่อนเรียกว่า ‘น้าอยู่’ อีกด้วย

‘ทำแบบนี้ละ มันแย่มากจริงๆ เรียกได้ว่าเป็นเด็กเอาแต่ใจตัวแล้วยังเนอร์คุณ
ผู้ใหญ่...คุณตา คุณยายเป็นคนดีแสนดี ยึดมั่นในศาสนา แล้วบ้านซ่องก็น่าอยู่
น่าอาศัย...’

ฉันจ้องหน้าตำรวจหญิงคนนั้นเขม็ง แล้วตอบว่า

‘แม่ไม่ต้องการให้ฉันเกิดมาลัคน้อย แล้วตากับยายนั่นแหละตัวดี ไม่ยอม
ให้เขาทำแท้ง แต่พอฉันเกิดมาแล้วก็ไม่มีใครต้องการอีก ถ้าเป็นคุณ คุณจะอยาก
อยู่บ้านแบบนี้ไหมล่ะ...’

หลอนมองฉันอย่างที่เราเรียกว่า ‘ตาค้าง’ แล้วจึงสลับหน้าหันหนีไปทางอื่น พูตอะไรพิมพ์กำกับตัวเองเป็นเชิงว่าเด็กวัยรุ่นทุกวันนี้ล้วนแล้วแต่ใช้การไม่ได้ไปเสียทั้งนั้น...

ก่อนที่จะถูกตำรวจจับได้นะ ฉันประหลาดใจเสียหนักแล้วที่การกระทำของ ฉันมันช่างง่ายดายเสียนี้กระไร โขโมยของมาได้อย่างสะดวกทุกอย่างที่เครื่องจับขโมย ก็มีอยู่ทั่วร้าน แต่มันไม่เคยส่งเสียงสัญญาณอันตรายเลยสักครั้ง ช่างพวกพนักงานขายของก็เอาแต่คุยกัน ไม่สนใจไยดีเรื่องการลักเล็กขโมยน้อยแบบนี้กันสักคน บางทีฉันเกิดความรู้อีกทำให้ขนาดหีบของใส่กระเป๋าเอาซึ่ง ๆ หน้า ก็ไม่ยักมีใครสังเกตเห็น บ่อยครั้งที่ฉันเอาของที่ขโมยมาได้ออกโยนทิ้งไว้ข้างถนนง่าย ๆ ยั้งตัวเอง เพราะมันเป็นของที่ไม่สามารถนำมาใช้ที่บ้านได้ด้วยซ้ำ

พอเกิดเรื่อง ตาก็เล่นงานแม่เสียยกใหญ่ หาวาเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีสำหรับฉันมาแต่ไหนแต่ไร แต่งเนื้อแต่งตัวก็ไม่เหมาะสม แล้วยังไปเที่ยวร่อนร้องเพลงตามสถานที่ที่...แม่แต่ผิมนั้นยังไม่อยากไป

แล้วในที่สุด ตาก็จะส่งเสียงกราดเกรี้ยวดุด่ามาถึงฉันในฐานะที่เป็น ‘ตราบาป’

ยายเคยห้ามปรามไม่ให้ตาพูดจากราดเกรี้ยวแบบนั้น แต่ตาก็ยังไม่เกรงมากชิ้นอีกเป็นสิบเป็นร้อยเท่า ครั้งหนึ่ง ตาพูดว่าเป็นการดีที่แม่ใช้ชื่อ ‘เคย์ แจ็คสัน’ เวลาไปร้องเพลงตามสถานบันเทิง เพราะแจ็คสันเป็นนามสกุลของยายตอนที่ยังไม่ได้แต่งงาน

‘ใคร ๆ จะได้ไม่รู้ว่าแกเป็นลูกเต้าเหล่าใคร ฉันเองก็จะได้แก่กล้าทำเป็นไม่รู้เหมือนกันว่า นังนักร้องที่ชื่อเคย์ แจ็คสันนี่นะมันเป็นใครกัน...’

‘ไม่ต้องแกล้ง พ่อก็ไม่รู้อยู่แล้วละว่าฉันเป็นลูกใคร...แม่ลอยหน้าเถียงอย่างไม่ลดละ ‘พ่อไม่เคยทำตัวเป็นพ่อ และไม่มันที่จะเป็น...คอยดูนะ สักวันหนึ่ง ฉันจะเอาเรื่องนี้แหละมาเขียนเป็นเพลง ให้คนฟังกันทั้งโลกเลยเชียวนะ’

‘โอ ลอร์ด...โอ ลอร์ด...’ ตาส่งเสียงสวดมนต์ภาวนาราวกับกำลังจะขับไล่ภูตผีปีศาจ จะว่าไปตามจริงแล้ว ตาส่งเสียงด่าว่าขโมยโจงเฉงไปยั้งตัวเอง ไม่เคยลงไม้ลงมือกับแม่หรือฉันแม้แต่แปะเดียว อาจเป็นได้ว่าตาระวังในเรื่องนี้เป็นพิเศษ

เพราะตาเป็นผู้ที่มีร่างสูงใหญ่ และแข็งแรงกว่าอายุหกสิบห้าปีของตาเป็นอันมาก

ความแข็งแรงของตานั้น ฉันคิดว่าตาน่าจะอุ่มแคะใหญ่ๆ สักตัว ด้วยการออกแรงเพียงเล็กน้อย แล้วพาเดินไปได้ไกลเป็นไมล์ๆ ด้วยซ้ำ...

แม่ของฉันนั้น มีนิสัยรักสวยรักงามเป็นอย่างยิ่ง เวลาจะออกจากบ้านไปไหนๆ เธอจะแต่งตัวอย่างพิถีพิถัน มีหน้าซำยังอาบน้ำหอมบ้วนบ้วนบ้าง อ่างล้างบ้านเราทำฟาร์มเลี้ยงแกะ กลิ่นสาบของสัตว์ไม่ว่าแกะหรือหมูบอวลไปทั้งบ้าน ถ้าไม่ใช่กลิ่นหอมกลบ กลิ่นตัวของแม่ก็คงเหมือนกลิ่นสัตว์พวกนั้นแน่นอน

เวลาที่แม่ใช้น้ำเปลืองแบบนี้ ตาก็จะเกิดอาการคลุ้มคลั่ง ถึงขนาดยกกำปั้นทุบโต๊ะตั้งเปรี้ยวๆ

‘คอยดู...สิ้นเดือนจะเพิ่มค่าเช่าบ้าน...’

หลังจากที่แม่จบโรงเรียนมัธยม แม่ก็ไปทำงานที่ซูเปอร์มาร์เก็ตแห่งหนึ่ง หลังทำงานก็ไปร้องเพลงตามบาร์เล็กๆ ร่วมกับเพื่อนนักดนตรีอีกสองคน เมื่อเห็นว่าแม่หาเงินได้ ตาก็เรียกเก็บค่าเช่าบ้าน ถึงแม้จะเป็นจำนวนเงินไม่มากมายอะไรนัก แต่เงินเดือนที่แม่ได้รับจากซูเปอร์มาร์เก็ตก็แทบจะหมดพอดี

เมื่อเป็นเช่นนี้ แม่ก็ต้องทุ่มเวลาให้กับการร้องเพลงมากขึ้นกว่าปกติ และฉันก็แอบรู้ว่าแม่พยายามประหยัดเงินก้อนนี้ไว้สำหรับอะไรสักอย่างที่คงจะสำคัญไม่น้อย...

คืนหนึ่ง แม่เข้ามาหาฉันในห้อง ปิดประตูเสียสนิทแน่นหนาแล้วยื่นซองกระดาษมาให้ฉันดู ฉันเปิดดูแล้วเห็นเป็นเช็คเงินสดจำนวนหนึ่งร้อยดอลลาร์

“โรบินรู้ไหม เราจะพากันไปเสียจากไอ้บ้านบ้าๆ นี้ด้วยกันคืนพรุ่งนี้นะ...”

เสียงของแม่แผ่วเบาเหมือนเสียงกระซิบ แต่กระแสเสียงและการเน้นคำพูดประโยคสำคัญนั้นออกมากทำให้ฉันได้ยินถนัด

“อะไรนะ แม่...เราจะไปไหนกัน...”

“ฉันหางานที่แนชวิลล์ได้แล้วละ โรบิน...” แม่กระซิบกระซาบต่อไป “แม่จะไปร้องเพลงกับวงดนตรีเล็กๆ มีด้วยกันแค่สามคนเท่านั้นแหละ เจ้าของวงชื่อ คอรี เลวิส เขาเป็นมือกลองด้วย แล้วก็มีเพื่อนอีกสองคน ที่นี่เขาเกิดขาดนักร้อง

ขึ้นมา คอร์รี่ก็เลยติดต่อมา...ตอนที่อยู่โรงเรียนมัธยมนะ เขากับแม่เคยเป็นแฟนกันมาด้วยนะ...”

“แล้วนี่ร้องประจำของเขาไปไหนเสียล่ะ แม่?” ฉันทถาม

“ก็เห็นตามไอ้นายหน้าขายรถไปนะซี เห็นว่าจะไปเบฟเวอร์ลี่ ฮิลส์ด้วยกัน โน่นแน่ะ แต่ฉันว่าคงไปไม่ถึงหรอก รถคงยางแตกเสียแต่ครึ่งทางกระมัง แต่นั่นก็ช่างหัวมันเถอะ เราไม่ต้องไปสนใจโยตี ถือเสียว่ามันกลายเป็นโชคดีของเรา ก็แล้วกัน วงของเรานะเล่นอยู่ในบาร์ที่มีพวกเจ้าของค่ายเพลงไปนั่งฟังกันอยู่เป็นประจำเชียวนะ...”

“แนชวิลล์...” ฉันทพิมพ์ “แนชวิลล์เชียวนะหรือ แม่...”

“รักจะเป็นนักร้องคันทรี่นะ...” แม่ทำเสียงโง่ “ถ้าไม่ให้อถึงแนชวิลล์ละก็...เป็นไม่มีทางเกิดหรอก โรบิน แต่ไม่ต้องมามัวถามโน่นถามนี่อยู่เลย รีบๆเก็บของใส่กระเป๋าเสียเร็วๆดีกว่า แล้วก็อย่าทำเสียงโครมครามล่ะ เดี่ยวก็รู้กันไปทั่วเมืองหรอก”

แม่มีรถโฟล์กเต่าเก่าแก่อีสเทิร์นจอยอยู่คันหนึ่ง สภาพของรถย่าแะเต็มประดา ท้องรถก็มีสนิมขึ้นกรังจนเป็นรู เวลานั้นไปแล้วก็มลงมองก็จะเห็นพื้นถนนได้ทีเดียว

“แม่...เขาว่าไอ้เมืองแนชวิลล์นั้นมันอยู่ไกลไม่ใช่หรือ?” ฉันทถามอย่างกังวล

“ก็เกมนั้นไม่สนใจเรียนหนังสือนะซี โรบิน...” แม่กลับหันมาทำเสียงเบือๆ

“ไม่งั้นก็รู้หรือว่า แนชวิลล์นั้นอยู่ห่างจากบ้านเราแค่สี่ร้อยไมล์เท่านั้นเอง...”

แล้วแม่ก็ทำนัยน์ตาเคลิ้ม

“แต่ในฝันของแม่นั้นมันอยู่ไกลตั้งล้านๆ ไมล์เชียวนะ”

“ถึงยังงั้นก็เถอะ...” ฉันทยังไม่คลายกังวล “แล้วแม่ว่าไอ้รถตัดหญ้าสี่ล้อของแม่นั้น จะพาเราไปถึงจริงๆหรือ?”

“โอ๊ย ตายแล้ว...” แม่ร้องอย่างสิ้นความอดทน “ทำไมถึงปากเสียขนาดนั้นนะ จะบอกให้นะ ถึงยังงั้นเราก็จะไปให้ถึงจนได้หรอก ตอนนี้อย่าต้องพูดอะไรแล้ว เดี่ยวตาก็ตื่นขึ้นมาหรอก...”

“แล้วเราจะไปอยู่ที่นั่นนานสักแค่ไหนล่ะ แม่...” ฉันทถามอีก

“ตายจริง นี่ยังไม่เข้าใจอีกรี...” แม่ร้อง “เราไปแล้วปลับยะ ไม่มีวันจะ

หวนกลับมาอีกหรือที่จริงนะ ฉันก็ไม่อยากเอาแกไปด้วยนักหรือ แต่ไม่รู้จะ
ทิ้งไว้ยังไง ตากับยายแก่มากแล้ว ไม่มีทางจะดูแลอบรมแก่ได้หรือ ยิ่งถ้าแก
ชอบมีเรื่องเดือดร้อนมาให้ไม่เว้นแต่ละวันแบบนี้ด้วยนะ...”

“แล้วทำไมแม่ถึงต้องไปล่ะ...” ฉันถามอีก

“มันเป็นโอกาสสุดท้ายของฉันนะซี ถ้าไม่ไป ก็หมายความว่าหมดสิ้นทั้ง
หมดไม่ว่าความหวังหรือความฝัน ไอ้เรื่องที่จะให้หนังแหกปากร้องเพลงอยู่แต่ที่บาร์
ลั่วๆบ้านเราทั้งปีทั้งชาตินะ ฉันไม่เอาแล้ว...เบ๊จะตายอยู่แล้ว...”

จากนั้นแม่ก็บ่นว่าเรื่องการคบเพื่อนของฉัน และการที่ฉันไม่ค่อยจะใส่ใจใน
การเรียนสักเท่าไร

“ไปให้พ้นๆพวกเพื่อนๆเสเพลของแกเสียทีนี้ดีแล้วละ...” แม่ว่า “ไม่ต้อง
ไปคิดถึงอะไรรกั้นหรือ คบกันมีแต่พากันไปหาเรื่องยุ่งยาก...”

แม่กำชับฉันเรื่องไม่ให้ทำเสียงหนวกหูให้ตากับยายตื่นขึ้นมาซักถามให้เรื่อง
แตก นั่นแสดงว่าแม่มังมีความกลัวเกรงตาของฉันอยู่ไม่น้อย ข้างฝ่ายฉันก็อด
คิดถึงยายไม่ได้เช่นกัน ถึงอย่างไร ยายก็เป็นที่พักพิงสำหรับเราแม่ลูกมาแต่ไหน
แต่ไร เมื่อฉันยังเล็ก ๆ อยู่ ยายก็ต้องคอยดูแลทำโน่นทำนี่ให้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
เวลาที่แม่ต้องทำงานล่วงเวลาที่ซูเปอร์มาร์เก็ต แล้วยังต้องไปร้องเพลงที่บาร์จนตึก
จนตื่น ที่สำคัญคือ ยายเป็นคนทำงานบ้านเกือบทั้งหมดรวมทั้งการทำอาหาร
สำหรับทุกคน...

แม่ออกไปจากห้องแล้ว ฉันก็เข้าห้องน้ำแล้วออกมาจัดการเก็บของลงกระเป่า
จนเสร็จเรียบร้อย เสื้อผ้าของฉันมีไม่มากนัก และแม่ก็สัญญาว่าเมื่อไปถึงเนซวิลล์
แล้ว จะซื้อหาเสื้อผ้าใหม่ๆอีกหลายชุด เพราะแม่จะมีงานตีๆทำ และมีรายได้
มากขึ้นเป็นกอบเป็นกำ

ฉันไม่อาจปฏิเสธได้ว่าแม่ไม่ใช่นักร้องที่มีเสียงไพเราะน่าฟัง อีกทั้งมีรูปร่าง
หน้าตาสวยงามเวลาที่ปรากฏตัวบนเวที ท่ามกลางแสงสี แต่การที่แม่จะได้เซ็น-
สัญญากับค่ายเพลงใหญ่ๆ ได้อัดแผ่นนับแสนนับล้านแผ่นนั้นออกจะดูไกลเกินความ
ฝันของแม่ไปมากโขกระมัง

แต่ฉันไม่ได้พูดเช่นนั้นกับแม่หรือคะ ถ้าขึ้นพูดไป แม่จะโกรธเสียยิ่งกว่า

อะไร แม่ทนไม่ได้เลยถ้ามีใครมาพูดจาหมิ่นหมายความสามารถและความสวยงามของแม่ และฉันก็อดริษยาแม่ไม่ได้ที่แม่ช่างมันคงกับความฝันของแม่เสียยิ่งนัก...

สักสิบห้าวันที่จากนั้น แม่ก็มาหาฉันที่ห้องอีกครั้ง ถามฉันว่าพร้อมที่จะเดินทางหรือยัง ในขณะที่ฉันจัดกระเป๋าเสร็จแล้ว จึงมานั่งหลับตาอยู่บนเตียงด้วยความคิดว่าวุ่นสับสน พยายามคิดว่าฉันหลับแล้วฝันไปว่าแม่มาบอกให้ทำโน่นทำนี่

“ฉันเอากระเป๋าไปใส่รถเรียบร้อยแล้วล่ะนะ โรบิน...” แม่กระซิบกระซาบ “ลืมตาลี โรบิน เราจะไปกันแล้วนะ”

ไม่รอให้ฉันลุกจากเตียง แม่ตรงไปยกกระเป๋าฉันขึ้นอย่างคนใจร้อนแล้วก็ร้องออกมาว่ามันหนักมาก

“ใส่อะไรเข้าไปนะ โรบิน...”

“ก็...ทุกอย่างที่หนูอยากเอาไปนั่นแหละ...” ฉันตอบ แม่ทำหน้าเบื่อหน่าย แต่ก็ยกกระเป๋าเดินนำออกไปจากห้องอย่างเงิบๆ โถงทางเดินยังมีตลับ เพราะนั่นเป็นเวลาที่ยังไม่ใกล้สว่าง ตาประหยัดไฟฟ้าด้วยการเปิดดวงที่มีแรงเทียนต่ำสุดไว้เพียงดวงเดียว เจาะตะคุ่มของเราสองคนที่ปรากฏอยู่ที่ผนังห้องมองดูน่ากลัวอย่างไร้พิกล

ขณะนั้นเป็นเวลาเลยค่อนคืนของกลางเดือนกรกฎาคม อากาศยังหนาวอยู่มากจนฉันต้องยกมือขึ้นกอดอกไว้แน่นขณะที่เดินตามแม่ไปยังที่ที่รถจอดอยู่ ห้องฟ้ายังคงมืดมิด มีดวงดาวส่องแสงระยิบระยับเพียงน้อยดวง เงียบสงัดราวกับโลกทั้งโลกยังไม่มีลึกลับชีวิตที่พลิกตื่นจากนิทรารมณอันแสนสุข

ในที่สุดเราก็ขึ้นไปนั่งบนรถเต่าสี่ล้อของแม่อย่างเรียบร้อย เครื่องยนต์ส่งเสียงกระหึ่มน่ากลัวในขณะที่แม่ขับช้า ๆ ออกจากที่จอดโดยไม่ยอมเปิดไฟหน้ารถ ฉันนั่งนิ่งเงิบ มีความรู้สึกกึ่งหลับกึ่งตื่นและกึ่งเคลิ้มฝัน

“จบเรื่องกันเสียที...” แม่ถอนใจยาวอย่างโล่งอก “ออกมาพ้นจากโลกใบเก่า จะดีจะชั่วยังที่นี้ก็อยู่ที่ตัวเราเองแล้วล่ะนะ โรบิน”

ฉันหันหน้าไปอีกทาง แล้วขดตัวอยู่บนเบาะในท่าสบายที่สุด ฉันเข้าไปนั่งที่เบาะหลังไม่ได้ เพราะแม่เอากีตาร์ไปวางไว้เสียแล้ว มันพึงอยู่บนหมอนใบสวยที่

แม่ไม่ยอมให้ฉันใช้

ถึงอย่างไร ไม่ว่าจะอยู่ในท่าไหน หรือว่าเครื่องยนต์จะดังก้องตลอดจนถนน จะเป็นหลุมเป็นบ่อจนรถสะเทือนไปทั้งคันเกือบตลอดทาง ฉันก็หลับได้สนิทอย่าง แล่นสบาย...

ตื่นขึ้นมาอีกทีก็เมื่อได้ยินรถแทรกเตอร์คันมหึมาแล่นสวนไปด้วยเสียงกึกก้อง บนถนนไฮเวย์ ขณะนั้นเราอยู่บนเส้นทาง ไอ.๗๑ เซาท์ มุ่งหน้าไปยังเมืองหลุยส์-วิลล์ คนขับรถแทรกเตอร์ก็ดแตรมเสียงแหลมสนั่น

“อ้อบ้า...” แม่สุดท้ายก็ของฉันแผดเสียงต่ำ ฉันขยับตัวลุกขึ้นนั่งตัวตรง ยึดแขนยึดขาจัดความปวดเมื่อย

มองท้องถนนยาวสุดสายตาอย่างไม่เข้าใจ

“แม่...หนูฝันไปหรือเปล่าล่ะ?”

เธอหัวเราะ

“ฝันอะไรกัน โรบิน...ไม่ใช่ฝันแล้ว หรือไม่ฝันของเรา ก็กลายเป็นความจริง แล้วละนะ”

ฉันมองเห็นป้ายริมถนนบอกทิศทาง...

“แม่...หนูไม่เห็นอยากไปเลย เมืองบ๊ออะไรก็ไม่รู้ ผู้คนเรียกขานกันว่า ‘บ๊อบบี้’ กะ ‘ซิลซี่’ ฟังแปลกหูพิลึกล่ะ”

แม่หัวเราะอีก เธอรู้ว่าฉันไม่ชอบเพลงคันทรี่เอาเสียเลย ฉันเรียกมันว่า ‘น้ำเน่าเคล้าน้ำตา’

“ก็บอกแล้วไงว่าเราจะไปอยู่ที่โน่นกัน ฉันจะไปร้องเพลง แล้วก็ต้องทำให้สำเร็จด้วย”

“เพลงลูกทุ่ง...” ฉันทำเสียงหยัน “แล้วแม่จะต้องเคี้ยวฟางแล้วเดินถอด รองเท้าตลอดเวลาที่ร้องเพลงหรือเปล่าล่ะ?”

คำพูดของฉันทำให้แม่ไม่โหจนพวงมาลัยแก้ว รถแทบจะเฉออกนอกเส้นทาง

“หยุดปากมากเสียทีได้ไหม โรบิน...” เธอส่งเสียงตวาดลั่น “ไปถึงที่นั่น เสียก่อนค่อยว่ากัน ผู้คนที่โน่นเขาก็ฟัง ‘ร็อคแอนด์โรล’ เป็นเหมือนกันนะ...”

“ก็ได้...ก็ได้...” ฉันว่า

“ไม่เข้าใจเลย โรบิน...” แม่พูดต่อไปอีก “ทำไมแกถึงเอาแต่ใจตัวเองนัก ไอน์นั้นก็ไม่น่าชอบ ไอน์นั้นก็ถูกใจ แกอายุแค่สิบหก แต่กิดันมีประวัติอาชญากรรม ติดตัว แล้วที่ฉันพาแกออกมาเสียจากบ้านนะ ไม่ใช่เรื่องดีสำหรับตัวแกหรอก...ไปอยู่ที่ที่ไม่มีใครเขารู้กำพืดของแก จะได้เข้าโรงเรียนใหม่ จะได้มีเพื่อนใหม่ๆ มัน เป็นโอกาสที่ดีสำหรับแกแล้วไม่ใช่หรือ...”

ฉันยกไหล่

“เพื่อนใหม่อะไรกัน เพื่อนใหม่เพื่อนเก่าของหนูแม้มันก็ไม่ชอบทุกคนแหละนะ ไม่ว่าจะพเนจรอ่อนเรไปอยู่ที่ไหนๆ ไม่ว่าหนูจะทำอะไร แม้มันไม่ชอบไปเสียทั้งนั้น เหมือนกัน”

“อะไรกันนะ โรบิน แกเอาอะไรมาพูด...”

“ก็หรือไม่จริงล่ะ...” ฉันเถียงอย่างไม่ลดละ “ตอนที่หนูอยู่เกรดเจ็ดใจ หนู ได้เล่นละครโรงเรียน พ่อแม่ของใครๆ เขาก็ไปดูกันทั้งนั้น มีแต่แม่ของหนูคนเดียวแหละที่ไม่ปรากฏโฉม...แม่สุดท้ายที่รักของหนูกำลังเกาเกาตีราไปร้องเพลงลูกทุ่งไป บน เวทีที่พื้นริยซ์เลื้อยที่บาร์ลั่วๆ ที่ไหนสักแห่งก็ไม่รู้”

“บ้าที่สุด...” แม่ร้องกรีด “ไม่มีวันที่แกจะยอมลืมนี่เรื่องนั้นเลยหรือ โรบิน แต่จะว่าไปแล้ว แกจะให้ฉันทำยังไง นี่กว่าถ่ายนักรอที่ต้องเลี้ยงดูลูกมาเองตลอด เวลาอย่างนี้จะ...ผัวก็ไม่มีความ พ่อแม่ตัวเองก็ไม่หยาบไม่ป็นอะไรมาให้ มีแต่จะเรียกร้องเอาโน่นเอานี้แล้วก็ด่าว่าปาวๆ ทุกวันทุกวัน ตาของแกนั่นแหละตัวร้าย แค่ให้อยู่ด้วยก็เรียกเอาเงินค่าเช่าบ้าน ครั้นเขาไปประเคนให้ก็ด่าว่าเงินสกปรกของอีกคน สกปรก ภูไม่ยอมให้ได้...ตาของแกไม่เคยละเว้น ด่าประจานตั้งแต่นั้นตั้งท้องแกแล้ว รุ่งไหม?”

“ก็งั้นทำไมแม่ไม่ไปทำแท้งเสียให้หมดเรื่องหมดราวล่ะ...หนูจะได้ไม่ต้องมาเกิด นี่ก็หรือว่าหนูอยากเกิดมาเป็นลูกแม่...”

“ลูกของแก...” แม่ว่า “แต่แกนี่กว่านั้นมันทำกันได้ง่ายๆสินะ นี่ก็ถึงฉัน ตอนนั้นมันงี้สิ อายุเท่ากับแกนี่แหละ แล้วฉันจะมีปัญญาไปทำอะไรแบบนั้นได้ยังไง ถ้าพ่อแม่ไม่ช่วย แล้วพอแกเกิดออกมา ตาของแกก็เอาแต่กันด่าว่าแกแล้วเหมือนฉันเสียอีก! ขนาดนี้แล้วแกยังไม่เห็นใจฉันงั้น...”

“เอาเถอะจะ...” ฉันเกิดรู้สึกใจอ่อนขึ้นมาทันที “ถึงยังไงหนูก็ไม่ตำหนิแม่หรือที่เอาหนูมาด้วยคราวนี้ แล้วก็รู้ไว้เสียด้วยว่าถ้าไม่งั้น หนูก็จะหนีออกมาจากบ้านเหมือนกัน”

แม่พยักหน้าอย่างพอใจ

“นึกไว้เหมือนกันว่าแกจะต้องทำงั้น...นี่ก็เป็นอันว่าฉันช่วยแกไว้สินะ เมื่อรู้ยั้งขึ้นแล้วก็คิดถึงบุญคุณของฉันมั่ง แล้วอย่าได้ก่อเรื่องวุ่นวายอะไรต่อไป เชื้อฟังกันมั่งก็จะดี...อีกอย่างหนึ่งนะ โรบิน ฉันไม่อยากให้แกเรียกฉันว่า ‘แม่สุด-ที่รัก’ หรือ ‘แม่จ๋า’ อีกต่อไป แล้วก็รู้ไว้อย่างหนึ่งว่าฉันรู้หรือที่แกเรียกฉันว่า ‘แม่จ๋า’ นั้นนะ ไม่ได้แปลว่าแกพิศวาสอะไรฉันสักหน่อย แต่แกไปอ่านหนังสือหรือดูหนังเรื่อง ‘มอมมี เดียร์เรสต์’* เข้านั่นต่างหาก แกก็เลยเอามาเรียกประชดประชันฉัน...”

“อ้าว...” ฉันร้อง “ไม่ให้เรียกแม่ แล้วจะให้เรียกว่าอะไร”

“ก็ฉันยังไม่อยากแก่จนมีลูกเป็นสาวเท่าๆ กันนี่...” แม่ว่า “อาชีพของฉันมันแก่ไม่ได้ มีลูกมีผิวก็ไม่ได้ ต้องทำตัวเป็นสาวไว้ตลอดกาล เพราะฉะนั้น...” แม่เน้นเสียงเข้ม “เพราะฉะนั้น พอถึงแซชวิลล์แล้ว แกจะต้องอยู่ในฐานะน้องสาวของฉัน จนกว่าฉันจะสั่งเปลี่ยนแปลง เข้าใจไหม โรบิน...เรียกฉันว่า ‘เคย์’ เท่านั้นพอ

“อ้อ นั่นไม่ใช่เรื่องยากสำหรับหนูหรือ...” ฉันตอบได้ “ง่ายกว่าเรียก ‘แม่’ กับคนที่ไม่เคยทำหน้าที่แม่เสียเป็นไหนๆ”

“วิเศษมาก...” แม่ประชด แล้วทำท่าหนึ่งคิด “เข้าที่ตีเหมือนกัน ฉันจะได้เขียนเพลงชื่อฉันออกมา... ‘แม่’ ก็แค่คำเรียกขาน...” ท่อนหลังนี้แม่ร้องเป็นทำนองเพลง แล้วมองหน้าฉันยิ้มๆ บอกว่า

* หมายถึง นวนิยายเรื่อง ‘มอมมี เดียร์เรสต์’ ผู้เขียนคือ คริสติน่า ครอว์ฟอร์ด เป็นเรื่อง ที่พรรณนาถึงแม่ที่ร้ายกาจกับลูกสาวของตัวเอง การเรียกขานว่า ‘มอมมี เดียร์เรสต์’ นั้นเป็นการเรียกอย่างประชดประชัน

คริสติน่า ครอว์ฟอร์ด เป็นธิดาบุญธรรมของ โจน ครอว์ฟอร์ด ดาราภาพยนตร์ยิ่งใหญ่ของฮอลลีวู้ด ระดับตึกตาทอง

“ขอบใจนะ โรบิน...”

ฉันสิ้นศรัทธาอย่างเบื่อบ้าง ทอดสายตาลงมองต่ำเสียเฉยๆ แม่...หรือเคย์
อย่างที่ผมจะเรียกนับจากนี้เป็นต้นไป หันไปเปิดสวิตซ์วิทยุ มีเสียงเพลงคันทรี่ดัง
ออกมา เธอก็ร้องคลอตามไปด้วยอย่างสนุกสนาน ยิ่งเคย์ทำทำเป็นสนุกสนาน
เท่าไร ฉันก็ยังโกรธและหงุดหงิดมากขึ้นเท่านั้น นี่ไม่ใช่ความฝันของฉันเลยแม้
แต่น้อย เคย์ ทำยังไงว่าฉันเป็นเศษกระดาษชิ้นเล็กๆ ที่เธอจะเอาไปชูก่อนไว้อัน
พื้นรองเท้าบู๊ตของเธอ อยากสลัดทิ้งไปเสียเมื่อไรก็ได้

ถนนสายยาวทอดอยู่เบื้องหน้า เคย์มองเห็นแต่ความสำเร็จสมหวัง แต่ฉัน
มองไม่เห็นจุดหมายปลายทางเอาเสียเลย ไม่รู้ว่ามันจะจบลงที่ตรงไหน ครั้น
มองกลับไปข้างหลัง ก็เห็นแต่เพียงเงาสีเทาหม่นที่รางเลื่อน

ทำไมแม่ถึงตั้งชื่อฉันว่า ‘โรบิน’ นะ ทำไมไม่ตั้งชื่อว่า ‘คานารี’ เจ้านก
ขมิ้นเหลืองอ่อน...คำแล้วเจ้าจะนอนที่ไหนเออ...

แล้วฉันก็นึกถึงนกที่ถูกขังอยู่ในกรงอีกครั้ง...

๒

ฉันผล็อยหลับไปอีกนานเท่าไรก็ไม่อาจบอกได้ แต่เมื่อตื่นขึ้นอีกครั้ง ‘คุณแม่สุดที่รัก’ ของฉันก็ยังร้องเพลงอยู่เจื้อยแจ้ว ฉันบอกเธอว่ามีความจำเป็นต้องเข้าห้องน้ำ

เคย์หยุดร้องเพลง ทำสีหน้ากังวล

“เกือบจะถึง ๒.๖๕ แล้วละ กลับเอาไว้น้อยไม่ได้หรือ โรบิน”

“ไม่ได้...” ฉันร้องสุดเสียง “หนูต้องไปเดี๋ยวนี้...”

“งั้นก็...” เคย์ เลี้ยวลงถนนเล็ก เพื่อแวะร้านอาหารข้างทางอย่างไม่เต็มใจ บ่นว่าจะต้องเสียเวลาให้ฉันเข้าห้องน้ำอีกไม่ต่ำกว่าห้า นาที ฉันไม่เข้าใจเลยว่าทำไมเราถึงจะต้องรีบร้อนไปให้ถึงเมืองแนชวิลล์ถึงขนาดนั้น

“แล้วพอไปถึงแล้วเราจะไปอยู่กันที่ไหนล่ะ...” ฉันถามลอยๆ

“เราจะไปอยู่กับคอร์รี่...” เคย์ตอบอย่างใจเย็น “เขามีห้องเช่าแบ่งได้สองห้องนอน แล้วมันก็ใกล้โรงเรียนใหม่ของเราด้วย”

สองห้องนอน... ว่างนี้ก็หมายความว่าเคย์กับฉันจะต้องอยู่ร่วมห้องเดียวกันนะซี... ฉันคิดในใจอย่างกลัดกลุ้ม

“นี่ยังงั้นมานะ...” ฉันพูดลอยๆ อีก “อยู่ๆ ก็จะไปขออยู่ร่วมห้องเช่ากับเพื่อนที่ไหนก็ไม่รู้ ที่แม่ไม่ได้พบน้าคำตาเขามาเป็นปีแล้ว”

เคย์ไม่ตอบ หลอนเพียงแต่มองหาที่จอดรถจนรีบร้อยแล้วจึงหันมาจ้องหน้าฉัน พุดหัวน้าวๆ

“ธูระแต่เรื่องของตัวเองเถอะ โรบิน คอร์รี่เขารู้ดีหรือกว่าใครเป็นใคร ก็ไม่ต้องเอาตัวเองเข้ามาวุ่นกับเขาด้วยหรอก ถึงยังไงคนที่จะนอนกับเขานะ ฉัน... ไม่ใช่แกสักหน่อย”

“แล้วใครมันล่ะที่แม่ไม่ ‘นอน’ ด้วยนะ...” ฉันย้อนให้ “ก็แบบนี้ไง ถึงบอกไม่ได้ว่าใครเป็นพ่อของหนู”

“ใครเป็นพ่อของฉัน...” เป็นวลีที่คุ้นหูมาแต่เกิดก็ว่าได้ พอมาได้ที่ แม่ก็ขึ้นเตียงกับผู้ชายทุกคน ไม่รู้ใครก่อนใครหลังด้วยซ้ำ อาจเป็นได้ว่าเชื้อของผู้ชายไม่ใช่แค่คนเดียวกรรมที่ก่อปฏิสนธิเป็นตัวตนฉันขึ้นมาในมดลูกของแม่

ตาพูดให้ฉันฟังซ้ำแล้วซ้ำเล่า...บาปของแม่ ย่อมตกมาถึงตัวลูก

“ไม่ต้องมาทำปากดีนะ โรบิน...อย่าทำตัวเป็นเด็กแก่แดดสู้รู้ถึงขนาดนั้น มันหนักข้อเกินไปสักหน่อยจะบอกให้รู้ไว้ด้วย”

แม่ดับเครื่องยนต์ ฉันรีบวิ่งลงจากรถ ปิดประตูตามหลังดังเปรี้ยงแล้ววิ่งเข้าไปในร้านอาหาร ออกประตูหลังมุ่งตรงไปยังห้องนั่งอย่างไม่รีรอ ได้ยินเสียงฝีเท้าเดินตามมาติดๆ ต้องเป็นเคย์อย่างแน่นอน เพราะฉันจำเสียงสั้นรอกทำบู๊ตของเธอที่ดังเป็นจังหวะกระทบพื้นหินได้เป็นอย่างดี

เมื่อเสร็จธุระในห้องน้ำแล้ว ฉันก็ออกไปด้านนอกที่เป็นร้านขายของ มีทั้งหนังสือพิมพ์ นิตยสาร ขนมประเภทลูกกวาด ช็อกโกแลต และอื่นๆอีกมากมายหลายชนิด แต่ฉันก็ไม่ได้สนใจอะไรเป็นพิเศษ ความรู้สึกในขณะนั้นเหมือนกำลังลอยอยู่ในอากาศที่เว้งว่าง จะพูดว่าคิดถึงตากับยาย ก็พูดไม่ได้เต็มปาก แต่ถึงอย่างไรที่นั่นก็เคยเป็นบ้านคุ้มหัวฉันอยู่หลายปี

แล้วนี่เรากำลังจะพากันไปที่ไหน... ‘มอมมี เดียร์เรสต์’ เชื่อจริง ๆ อย่างที่ปากพูดหรือ ว่าที่นั่นฉันจะมีความเป็นอยู่อย่างผาสุกกว่าที่บ้านเดิม หรือว่าจริง ๆ แล้วเคยไม่ได้มองเห็นว่าฉันดีไปกว่าเสื้อผ้าหรือสมบัติเก่า ๆ ที่ไม่รู้จะเอาไปทิ้งที่ไหน ก็เลยลากถูสู่ถ้ำง้อมาด้วยเท่านั้น

เมื่อชั่วโมงที่แล้ว เคย์ก็ประกาศออกมาอย่างโจ่งแจ้งชัดเจนว่าไม่ต้องการให้ฉันเรียกขานเธอว่า ‘แม่’ อีกต่อไปเป็นอันขาด ก็เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ความสัมพันธ์ทางสายเลือดของเราก็เป็นอันว่าไร้ความหมาย เคย์อาจจะไล่ฉันให้ไปพันธุพันธุ์เธอเสียเมื่อไรก็ได้...

นั่นจะไม่ใช่ทางสะดวกสำหรับเธอที่จะเริ่มต้นชีวิตใหม่หรือ?

กลับมาที่รถ แม่ก็ขับขึ้นทางไฮเวย์อีกครั้ง ฉันดึงเอานิตยสารเล่มหนึ่งออกมาจากชายเสื้อ มีหนังสือพิมพ์หลุดตามมาอีกสองสามฉบับ

แม่ชายตามองแล้วถามหัวน ๆ ว่า

“นั่นแกขโมยมาจากร้านนั่นละซี โรบิน...หรือไม่แกก็จ่ายเงินค่าซื้อหนังสือพิมพ์ แต่เอาเงินสดยัดใส่เข้ามาด้วย ฉันรู้เท่าทันอุบายของแกนะ...”

“เปล่าสิ๊กหนอย...” ฉันเถียงอย่างไม่หวาดหวั่น ไม่ยอมหลบสายตามคมเข้มที่มองจ้องมาอย่างคาดคั้น

“แกโกหก โรบิน...” แม่พูดอย่างมั่นใจ “สีหน้าท่าทางของแกมันสื่อพิรุณทุกครั้งที่ทำอะไรแบบนี้ เป็นอันว่าแกจะประพฤติตนเป็นหัวขโมยแบบนี้ตลอดไปสินะ คิดมั่งหรือเปล่าว่าถ้าถูกจับได้ ฉันจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน จะต้องเที่ยวไปร้องตะโกนบอกค่ายเพลงว่า...ขอโทษนะคะ ฉันมาทดสอบเสียงไม่ได้ เพราะลูกสาวเป็นขโมยคะ ขโมยของตามห้างร้านแล้วตำรวจจับได้ ตอนนี่ยังถูกขังอยู่ในคุก...”

เคยขับรถต่อไปเรื่อย ๆ

“ทำไมถึงเป็นแบบนี้ละ โรบิน...” เธอขับไปตลอดทาง “อย่าจัดจ้านให้มันมากนักเลย ขอร้อง...หรือว่าที่พ่อของฉันพูดไว้มันก็มีส่วนถูกเสียละกรรมัง...เด็กบางคนก็สืบเชื้อสายมาจากวิญญาณชั่ว...”

“ก็แล้วแม่ละ...” ฉันสวนคำทันที “สืบสายเลือดมาจากวิญญาณแบบไหน...หนูก็อยากรู้เหมือนกัน”

เคยเจียบังไป แต่ในที่สุดก็หันมาชายตามองหน้าฉันแวบหนึ่ง พูดเสียงเรียบผิดธรรมดา

“จะจากไหนก็ตาม ฉันไม่คิดว่าฉันประพฤติผิดชั่วร้ายอะไรนักหนาในการเลี้ยงดูอบรมแกมา อย่างน้อยก็ไม่ได้เลวไปกว่าใคร ๆ ฉันทำผิดครั้งแรกเมื่อยังเป็นเด็กอายุน้อยนัก แค้ก้าวผิดไปก้าวเดียว ตายายของแกก็กระหน่ำซ้ำเติมไม่เว้นแต่ละวัน ไม่ว่าจะทำอะไร จะพูดอะไร ล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องเลวร้ายไปเสียหมด มองฉันเหมือนยังกะว่าฉันเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของผีทำชานาน...”

เธอสูดลมหายใจยาวอีกครั้ง ก่อนจะพูดต่อไปว่า

“ขอเตือนไว้ล่วงหน้า โรบิน พอไปถึงแนวซิลส์แล้ว แยกยังขึ้นไปทำตัวซำ ๆ เลว ๆ อย่างที่บ้านเก่า ฉันไม่มีเวลาไปลากตัวแกมาจากตำรวจแน่ ๆ อย่าหวังว่าฉันจะยื่นมือเข้าไปช่วย ฉันจะไม่ยอมให้ใคร ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแฟนเพลงของฉัน ได้รู้เป็นอันขาดว่าฉันมีลูกเป็นเด็กขโมย...เข้าใจไหม โรบิน?”

“ทำไมจะไม่เข้าใจ...ก็แม่บอกหนูแล้วไงว่าไม่ยอมให้เรียกแม่ ให้เรียกว่าพี่... แล้วที่นี้ใครที่ไหนเขาจะรู้ละว่ามีลูกแล้ว” ฉันทบเสียงเฉยๆ

“เสียงคำไม่ตกปากเลยนะ โรบิน...” เคยทำเสียงระอา “มาด้วยกันแบบนี้ แกน่าจะตื่นเต้นดีใจ ไหนๆเราก็จะได้เริ่มชีวิตใหม่ด้วยกัน...”

“ไม่ใช่ ‘เรา’ ลักหน้อย” ฉันทนเสียง “แม่ต่างหากที่กำลังจะมีชีวิตใหม่...แม่คนเดียวเท่านั้น ไม่ใช่หนูลักหน้อย”

เธอสั้นศีรษะอย่างเอือมระอาในความตึงตังของฉันทัน

ฉันท้วงกระเป่าเสื้อหยิบบุหรี่มาจุดสูบหนึ่งมวน คราวนี้เคยหันขวับมาด้วยอาการของงูกำลังจะฉก

“นั่นไปเอามาจากไหน โรบิน?”

ฉันทักไหล่ ไม่ตอบคำถามนั้น

“ขโมยมาอีกละซี...” เคยว่า “มายก๊อด ทหาเรื่องเดือดร้อนอีกแล้วไง แล้วอีกอย่างหนึ่ง ฉันทบอครั้งที่ครั้งก็หนแล้วว่าไม่ชอบควันบุหรี่ มันจะทำให้ฉันทันเสบคอแล้วเสียงก็จะเสีย...ดับทิ้งไปเสียเดี๋ยวนั้นนะ อย่าทำให้ฉันทันต้องแผดเสียงเข้าใส่อีกเลย ร้าคาญ...”

“แม่ทำเองต่างหากละ...หนูไม่ได้บอกให้ร้องนี่...”

“เดี๋ยวนี้อยนะ โรบิน...” เคยออกคำสั่ง “โยนบุหรี่นั้นออกไปเดี๋ยวนี้อ...หมดทั้งซองนั่นด้วย...”

“หมดทั้งซองเลยเหรอ...ไม่เอา หนูไม่...”

“เดี๋ยวนี้อ...โรบิน...” เคยตวาดเสียงแหลม

ฉันท้าตามที่ถูกลสั่งอย่างไม่เต็มใจ แต่ก็ไม่ก่อนที่จะดูบุหรี่ที่คาอยู่ในปากเข้าไปเต็มรักแล้วพ่นควันออกมาซ้าๆ

ฉันทันั่งกอดอกตัวตรง ใบหน้าก็คงจะบึ้งตึงเช่นเดียวกับอารมณ์อันขุ่นมัวที่ถูกขัดใจ หากในอีตใจต่อมาเท่านั้น เราก็ได้ยินเสียงไซเรนจากรถตำรวจสายตรวจที่แล่นตามใกล้เข้ามาทุกที

“โอ ก๊อด...” เคยร้อง ผ่อนความเร็วของรถให้ช้าลงแล้วจอด ฉันทันรู้สึกลใจเด่นโครม ตำรวจจู่การกระทำของฉันทันที่ร้านขายของข้างทางนั้นเข้ากรรมัง

“ให้ตายเถอะ โรบิน...” แม่ร้องพลางยกมือขึ้นทูปหน้าผากตัวเอง “ยังไม่ได้เริ่มเลย ก็จบบรล้วยวาวอดกันเสียแล้ว”

ตำรวจสายตรวจคนหนึ่งเดินมาหยุดที่ข้างรถด้านที่ฉันนั่ง เขายกมือขึ้นทำท่าวน ๆ เป็นสัญญาณให้ฉันหมุนกระจกลง

“ขอตรวจใบขับขี่กับทะเบียนรถด้วยครับ...” เขาออกคำสั่งเรียบร้อย ๆ กับ ‘มอมมีเดียเรสต์’ ของฉัน เขาเป็นตำรวจร่างสูงใหญ่ และล่ำสัน

คุณแม่สุดที่รักรีบเปิดช่องเก็บของหน้ารถแล้วความหลังที่ต้องการ ครั้นไม่พบก็รู้สึกจุกจุกค้นหาในกระเป๋าถือต่อไป ตลอดเวลาตำรวจเอาแต่จ้องหน้าฉัน แววดตาของเขาทำให้ฉันรู้สึกขวาวไปทั้งตัวด้วยความหวาดกลัว

เคย์ส่งใบขับขี่และทะเบียนรถให้เขา

“จะไปไหนกันครับ...”

“แนชวิลล์ค่ะ คุณตำรวจ...” แม่พยายามยิ้มแยมแจ่มใส “ฉันเป็นนักร้องไปที่นั่นเพื่องานเพลงอย่างเดียว ตอนนี้นั้นกับลูกสาว...เรากำลังจะไปเริ่มชีวิตใหม่กันที่นั่นไงคะ”

แม่พยายามทำเสียงอ่อนเสียงหวาน ทำทางกระตุ้งกระติ้งจนน่าคลื่นไส้ แต่ตำรวจสายตรวจไม่เปลี่ยนสีหน้าแม้สักนิด เขายังคงเคร่งขรึมอยู่เช่นเดิม

“รู้ตัวหรือเปล่าว่าอาจจะทำตัวเป็นต้นเหตุเพลิงไหม้...” เขาจ้องหน้าฉันเขม็ง “ตะกั๊นนะ โยนกันบุหรือลงไปบนถนนให้ไหม แล้วตรงนั้นมึงกองหญ้าแห้ง...”

“โอ๊ย ตายแล้ว...” คุณแม่สุดที่รักของฉันทำเสียงวู่ว้าย ซ่อนความยินดีไว้อย่างเนบเนียน อย่างน้อยก็ไม่ใช่เรื่องที่ฉันฉกฉวยของมาจากร้านค้านั้น

“จริงสิคะ...โอ๊ะ ไม่ใช่ยังงั้น คือว่า...ว่าฉันไม่รู้เลยว่าเด็กโยนกันบุหรือลงไปบนถนนแน่ ๆ นี่กว่าดับแล้วเสียอีก...”

เคย์หันมาทำตาเขียวใสฉัน

“บอกหลายหนแล้วไม่ใช่หรอ โรบิน บอกว่าไม่ให้โยนกันบุหรือลงไปข้างถนน...มัวแต่ฟังเพลงบ้า ๆ นั้นอยู่ละซี ถึงไม่คิดอะไรทั้งนั้น...”

ฉันก็แค่มองหน้าเธอ แต่ไม่ตอบอะไร อดคิดในใจไม่ได้ว่าตำรวจสายตรวจคนนั้นคงโง่พิลึกที่เชื่อคำพูดของเคย์

“เฮอะ...” ตำรวจว่า “อย่าทำอีกก็แล้วกัน...”

“โอ ไม่ละคะ เช็ดแล้ว...” เคย์หัวเราะเจี๊ยงแจ้ว แล้วหันมาใส่ฉันอีกตามเคย “เข้าใจนะ โรบิน แกจะไม่ทำยั้งนี้อีก”

“จ๊ะ...” ฉันตอบอย่างเสียไม่ได้ “หนูสัญญา”

ตำรวจพยักหน้า

“งั้นก็ได้ อย่าขับรถเร็วนักก็แล้วกัน เรามีเครื่องจับความเร็ว อีกอย่างหนึ่ง ผมสังเกตเห็นว่ายางเส้นขวาด้านหลังนะ เก่ามากแล้ว น่าจะเปลี่ยนเสียนะ”

“ได้สิคะ คุณตำรวจ...” เคย์ทำท่าโปรยเสน่ห์ “เปลี่ยนยางน่าจะง่ายกว่าเปลี่ยนแฟนเป็นไหน ๆ...”

คราวนี้ตำรวจหน้าโง่หัวเราะ

“โชคดีครับ...”

“ขอบคุณมากค่ะ คุณตำรวจ...” แม่โบกมือ “โชคดีเช่นกันนะคะ”

“โอ.เค...ว่าแต่ว่าคุณชื่ออะไรละ เมื่อเกิดตั้งขึ้นมา ผมจะได้วาดเพื่อน ๆ ได้ว่ารู้จักนักร้องมีชื่อเสียง”

“เคย์...เคย์ แจ็คสันค่ะ...รับรองว่าคุณจะได้ยินชื่อฉันแน่ ๆ”

ตำรวจเดินกลับไปที่รถของเขา เคย์เข้าเกียร์พารถวิ่งไปอย่างนิ่มนวล เธอเป่าลมออกจากปากเสียงดังลั่น

“ฮู้ว...จำไว้เป็นบทเรียนนะ โรบิน เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นนะ เราต้องหว่านเสน่ห์ไว้ก่อน คะ ๆ ๆ ๆ ๆ เข้าไว้ ไม่ต้องเถียงสักคำ ที่นี้ก็ไม่มีใครมาเอาเรื่องเรา”

“หว่านเสน่ห์ที่ขนาดนั้น...คะ ๆ ๆ ๆ ขนาดนั้น...” ฉันทำเสียงเย้ย “แล้วทำไมจนปานนี้ถึงไม่มีใครมาขอแต่งงานกับแม่สักคนล่ะ...”

ฉันถามไปยั้งตัวเอง สาเหตุนี้ทำไมฉันจะไม่รู้...ก็ตัวฉันนั่นไงที่เป็นอุปสรรคในการแต่งงานใหม่ของเคย์ หนุ่ม ๆ ที่มาติดพัน พอรู้ว่าผู้หญิงของเขามีลูกโตเป็นสาวขนาดฉัน ซึ่งยังจำเป็นต้องเลี้ยงดู ก็พากันหนีหน้าไปหมด...

“แล้วแกรู้ตั้ยังไงว่าไม่มีใครมาขอฉันแต่งงาน...” เคย์ย้อนถาม “มีเยอะเยอะไป แต่ฉันไม่เอาเองต่างหาก แต่งงานแล้วก็จะให้อยู่บ้านทำงานบ้าน หน้าเป็นมันมีลูกเต๋ายั่วเย้า...ชีวิตแบบนั้นนะ ฉันไม่เอาด้วยหรอก โลกของฉันคือเสียงเพลง...”

แก๊งก์หรือว่าฉันจะกระเตงลูกอ่อนเข้าสะเอาไปร้องเพลง...”

พูดจบเคยกก็มองหน้าฉัน แวตตาอ่อนโยนลงชั่วแวบหนึ่ง

“ไม่ใช่ว่าฉันจะแอนตักการแต่งงานเสียทีเดียวหรอกนะ โรบิน...” เธอพูดเสียง
ผันๆ “เกิดเป็นผู้หญิง ยังไงเสียก็ต้องฝันถึงการแต่งงานและครอบครัว แก๊งก์
เหมือนกันนะ โรบิน ฉันขอให้แกพบผู้ชายที่แสนดี แต่งงานแล้วก็ครอบครัว
ที่อบอุ่น...แต่ชีวิตแบบนั้น ไม่ใช่ชีวิตของฉันเสียแล้วละ...”

พูดจบ เคยกก็ฮัมเสียงเพลงในลำคอก่อน แล้วจึงร้องออกมาเบาๆ เป็นท่วง
ทำนองไพเราะ...อย่าคุกเข่าร้องขอ...ฉันไม่มีวันแต่งงานกับเธอหรอก...

“หนูจะจำไว้...” ฉันพูดอย่างประชดประชันตามเคย เคยกถอนใจยาว หัน
มามองหน้าฉันอีกแวบหนึ่งแล้วเบือนหน้าหนีไป

“สักวันหนึ่ง...สักวันหนึ่งเถอะ โรบิน...” เธอพูดอย่างหมายมาด “แกจะ
เสียใจที่ตั่งหน้าต่าประชดประชันฉันแบบนี้ตลอดเวลา ใครจะรู้ว่าต่อไปภายหน้า
ในเวลาอีกไม่นานนักหรอก ฉันอาจจะเป็นนักร้องเพลงคันทรี่ที่โด่งดังที่สุดในรัฐนี้
แล้วแกนั่นแหละจะเสียใจที่เคยปรามาสฉันไว้...ฉันและเพลงลูกทุ่งของฉันที่แกดูถูก
เสียเป็นนักร้องเป็นหนา”

ฉันหลับตาลงช้าๆ พยายามทำใจให้สงบ บางทีการนอนหลับจะเป็นทาง
รอดที่ดีที่สุดในช่วงระยะแห่งความตึงเครียดนี้

เราเสียบกันไปพักใหญ่ๆ แต่พอใกล้จะเข้าตัวเมือง เคยกก็กระปรีกระเปร่า
ขึ้น เธอหมุนคลื่นวิทยุหาเพลงไพเราะฟังอีกตามเคย แล้วก็ร้องคลอตามไปด้วย
ฉันลืมตาขึ้น มองออกไปภายนอก ได้เห็นทิวทัศน์ที่สวยงามจนแทบจะ
ต้องส่งเสียงร้องออกมา ท้องฟ้าสีสวยใส มีเมฆสีเทาอ่อนๆ เหมือนภาพเขียน
ที่จิตรกรวาดไว้ เครื่องบินเจ็ตลำหนึ่งบินอยู่สูงลิ่ว ปล่อยควันเป็นเส้นยาวพาดจาก
ขอบฟ้าหนึ่งไปจนสุดสายตา ฉันฝันเคลิ้มว่าอยู่ในเครื่องบินลำนั้น กำลังจะเดินทาง
ไปโลกสีฟ้าที่สวยงาม

แล้วเสียงของเคยกก็ทำให้ฉันตื่นจากความฝันนั้นเสีย

“โอ ใช่แล้ว...ใช่แน่แล้วจริงๆ...โรบิน แกรู้สึกอย่างฉันไหม...เรากำลังจะ
มีชีวิตใหม่กันเสียทีไง”

“ไม่เห็นรู้สึกอะไรเลยนี่ เคย์...” ฉันพูดอย่างเฉยเมยแห้งแล้ง ใจจริงแล้วฉันก็อยากรู้สึกอย่างที่เคย์รู้สึก อย่างน้อย มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปได้เสียบ้างก็จะดีไม่น้อย

หรือว่าชีวิตของฉันจะไม่มีวันได้สัมผัสอ้าปากกับเขาเสียเลยกระมัง

เคย์ไม่สนใจฉัน เพราะต้องขับรถอย่างระมัดระวังมากขึ้น โดยเฉพาะเมื่อถึงทางแยกซ้ายขวา เส้นทางที่ คอรี เลวิส บอกมานั้น แสดงว่าเราจะต้องไปให้ถึงย่าน ‘แมดิสัน’ แต่เคย์ขับรถวนไปวนมากี่หาทางเข้าไม่ได้ ในที่สุดก็ต้องแวะที่ปั๊มน้ำมันเล็กๆ แห่งหนึ่ง ถามจนได้ความกระจ่างชัดเจนขึ้นเป็นอันมาก แต่เพียงครึ่งชั่วโมง เราก็มายังย่านที่วานั้น ซึ่งเป็นส่วนที่เป็นที่พักอาศัย ไม่มีร้านค้าหนาตาอย่างตามถนนสายใหญ่ที่ผ่านมา

ป้ายชื่อ ‘การ์เดิน อพาร์ตเมนต์’ ตั้งเด่นอยู่ข้างทาง

“ถึงแล้วไง โรบิน...” เคย์ร้องอย่างดีใจ เสียบรรทัดที่จอดอย่างคล่องแคล่วที่จอดที่วานั้นมีรถปิกอัพสี่แถวจอดอยู่คันหนึ่ง มีป้ายบอกเลขหมายห้องพักติดอยู่เป็นเลขหมายห้องพักของ คอรี เลวิส นั่นเอง

จอดรถเรียบร้อยแล้ว เคย์ก็นั่งกอดพวงมาลัยเฉยอยู่ สีหน้ายิ้มละไม นัยน์ตาเป็นประกายแพรวพราว

“เราทำสำเร็จแล้วนะ โรบิน...” เธอยิ้มกับฉันอย่างสดใส “เริ่มต้นดีขนาดนี้...เรื่องต่อไปก็ง่ายละ”

ฉันเลิกคิ้วอย่างฉงน เคย์แน่ใจถึงขนาดนั้นเชียหรือ ไม่เข้าใจว่าทำไมเธอถึงหัวสูงและฝันหวานได้ถึงปานนั้น ฉันได้ยิ้มมามากนักแล้ว เรื่องที่ว่า...หวังมากเท่าไร เวลาผิดหวังก็เจ็บปวดมากไปกว่า และสำหรับฉันแล้ว คำว่า ‘ความผิดหวัง’ นั้น มันสะกดด้วยอักษรตัวใหญ่หนาเป็นพิเศษทีเดียวละ

ในที่สุด เราก็ลงจากรถ เคย์บอกว่าเราจะไปพบกับคอรีเสียก่อน แล้วจึงค่อยกลับลงมาชนของ...เขาจะได้ช่วยอีกแรงหนึ่งใจ...เธอว่า

อาคารแห่งนี้ดูเก่าและมีสภาพทรุดโทรม ส่วนที่เป็นโลหะมีสนิมเกรอะกรัง สีที่ทาสีตามผนังก็ล่อนลอกเป็นรอยต่าง ที่ระเบียงห้องพักมีโต๊ะเก้าอี้เก่าๆ ตั้งประดับกระถางต้นไม้ที่มีต้นไม้เขียว มีสระน้ำด้วย แต่ไม่มีใครสักคนมาใช้บริการ ริม-

สนามมีกองขยะและรถจักรยานเด็กเล่นเก่า ๆ สองสามคันจอดทิ้งไว้

ห้องชุดของคอรี่อยู่บนสอง ห้องเลขที่ ๒๐๒ ‘คุณแม่สุดที่รัก’ ของฉันทันยิ้มจนสุดความกว้างของปากขณะที่กดกริ่ง

ไม่มีเสียงจากภายใน เธอกดซ้ำ ทั้งจังหวะเนิ่นนาน

“เอ๊ะ หรือว่ากริ่งไม่ดัง...” เธอหันมาหาหรือ แล้วหันไปไข้ไข้นิ้วเคาะประตูแทน ฉันทันช่วยด้วยการทุบกำแพงโครม ๆ อย่างไม่มียั้งมือ

“โรบิน หยุดนะ...” เคย์หันมาตวาดแหว

“อ้าว ทำไมล่ะ...คอรี่อาจจะเปิดวิทยุฟังเพลงก็ได้นี่” ฉันทันแสดงเหตุผล “ใครๆ ในแนวซิลล์บ้าฟังเพลงกันทุกคนไม่ใช่หรือคะ แม่ขา...”

เคย์ขีดหน้าใสอย่างโกรธ ยังไม่ทันที่เราจะทู่มเถียงกันต่อไป บานประตูก็เปิดผาง แล้วเราก็กเษชัญหน้ากับชายหนุ่มร่างสูง จมูกแคบ ริมฝีปากบางเฉียบ ใบหน้าเหมือนไม่ได้พบมีดโกนหนวดมาสองหรือสามวันแล้วกระมัง ผมสีอ่อนของเขายาวลงมาเกือบถึงไหล่ ไม่ดูน่าเกลียดนักเพราะปลายผมเป็นลอนสลวย

คอรี่สวมเสื้อยืดสีดำ สวมกางเกงยีนส์สีซีด ๆ และไม่สวมรองเท้า ทำทางเหมือนลุกขึ้นมาจากเตียง เขาจ้องมองเราด้วยดวงตาสีฟ้าซีด ๆ เหมือนลูกแก้ว ใต้ตาขามีรอยแผลเป็น เป็นรอยแฉก ๆ เหมือนถูกขวานด้วยล้อม

“คอรี่...” เคย์ร้องทัก “เรามาถึงกันแล้วไงล่ะ...”

สีหน้าของ ‘คุณแม่สุดที่รัก’ ของฉันทันจืดเจื่อนไปเล็กน้อย เมื่อคอรี่ทำท่าเหมือนจำไม่ได้หรือไม่รู้จัก เขามองเราเหมือนมองดูคนแปลกหน้า แต่ในที่สุดเขาก็กะพริบตาปริบหนึ่ง

“เธอ... เธอ...” เขาร้องทักอย่างไม่ได้ศัพท์ยกมือขึ้นขยี้ตาแล้วจึงยิ้ม “บ้าชะมัด...เคย์เองหรือหรือนี่...เคย์ แจ็คสัน...นี่ก็ไม่ถึงนะชีว่าเธอจะมาถึงกันเร็วขนาดนี้...กำลังมองหาหนังร้องเข่าวงอีกคนพอดีเลย”

เคย์ยิ้มออก

“ไม่ต้องหาแล้ว...บอกว่าจะมาก็ต้องมาสิน่า...”

“ใช่...เธอบอกฉันทันแล้ว แต่มันลึ้ม...” คอรี่หันมามองหน้าฉันทัน ถามตรง ๆ “แล้ว...นี่ใครกันล่ะ?”

“โรบิน ลิน...” เคย์พูดยังไม่จบประโยค ฉันก็ร้องซัดขึ้นทันที

“เรียกแค่ โรบิน ก็พอแล้วละ”

“ตามใจ ตามใจ สวีตฮาร์ท...” คอรัยัม “แต่ขอโทษทีนะ ที่ห้องนี้ออกจะรกไปสักหน่อย เมื่อคืนเราซ้อมเพลงกัน แล้วเล่นไฟต่อจนตีสามแน่ะ ฉันเลยยังไม่มีเวลาจัดการ...”

เขาถอยเลี้ยวไปทางหนึ่ง เหมือนเชิญให้เราก้าวเข้าไปภายใน ซึ่งมีลักษณะเป็นห้องรับแขกเล็กๆ บนโต๊ะกลางห้องเต็มไปด้วยกระป๋องเบียร์เปล่า กล่องใส่พิซซ่าที่ยังมีเศษเหลืออยู่บ้าง ที่เขี่ยบุหรี่มีก้นบุหรี่เต็มปรี เลื่อยึดสองสามตัวที่มองดูสกปรกยับย่นกองไว้บนเก้าอี้ยาว หนังสือพิมพ์หรือพลาสติกที่บุเก้าอี้ทุกตัวมีรอยไหม้เกรียมเป็นรู บอกถึงงานของคนสะเพร่าที่กอดก้นบุหรี่ลงไป กระดาษหนังสือพิมพ์เรียราดอยู่บนพื้น

“บ้านไม่มีแม่บ้านก็ยุ่งแหละ...” คอรัหันมาแก้ตัวอย่างเขินๆ “แต่ฉันไม่ได้บอกให้เธอทำอะไรแบบนั้นนะ เคย์...เธอมาที่นี่เพื่อร้องเพลง ก็จงร้องให้เด็ดดวงไปเถอะ”

‘มอมมี เดียร์เรสต์’ ของฉันหัวเราะรำ

“คอรั เธอไม่เปลี่ยนเลยนะ ฉันนะไม่ใจไม่ใส่ระก่าอะไรนักรอก ช่วยอะไรได้ก็จะช่วยมั่งก็แล้วกัน...” แล้วเธอก็หันมาพยักหน้ากับฉัน “จริงไหมล่ะ โรบิน...”

“ไม่จริง...” ฉันตอบเสียงซุ่น ๆ

เคย์สะบัดหน้าหนี แต่ออกคำสั่งให้ฉันลงไปนำสิ่งของที่รถขึ้นมา เธอกับคอรัจะช่วยกันทำความสะอาดห้อง “กระเป๋านักๆยกไม่ไหว เดี่ยวคอรัเขาก็ลงไปช่วยเองแหละ”

“เป็นคำแนะนำที่ดีมาก...” คอรัว่า “นานมากแล้วสินะนี่ที่ไม่เคยได้ยินใครมาออกคำสั่งแบบนี้...”

ฉันทำท่าจะเดินออกจากห้อง แต่คอรัก็ยั้งไว้

“เดี๋ยวลี โรบิน...” เขายัมให้ด้วย “ลืมบอกไปว่า ‘แนชวิลล์’ ยินดีต้อนรับ...”

“ขอบใจ...” ฉันตอบหัวงๆ แล้วเดินต่อไป...

อยากจะเดินไปเรื่อยๆ ไปไหนก็ได้ ไปเสียให้ไกลสุดโลก...

แต่ฉันจะทำเช่นนั้นได้หรือ...

Sample Text